

[Udenrigsministeren.]

håb om, at Atlantmagternes besluttsomme samarbejde i fredens interesse kan forhindre, at krigen nogensinde kommer.

General Eisenhowers næstkommanderende, feltmarskal Montgomery, besøgte Danmark i april måned. Ved denne lejlighed fremsatte feltmarskallen en officiel udtalelse, der så tydeligt, som man kan ønske det, giver udtryk for den garanti, deltagelsen i den fælles forsvarsstyrke giver Danmark; — jeg beder om tilladelse til et enkelt og senere nogle andre få citater —:

„Ser vi på de atlantiske landes nordflanke,“ udtalte feltmarskallen, „finder vi Danmark, et lille land kun, og vi er klar over, at det må have hjælp. Eisenhower ville aldrig tillade, at noget land fik lov til at gå under. Danmark har en udsat stilling, og det er ganske givet, at hjælp skal ydes med det samme.“

Disse ord, der blev udtalt som svar på et direkte spørgsmål fra mig om, hvorledes vor stilling ville være, og som blev sagt af den mand, der for 6 år siden kommanderede de allierede styrker, som udvirkede Danmarks befrielse, taler for sig selv. Sammen med vore allierede under Atlantpagten arbejder vi for, at det skal blive overflødigt påny at befri Danmark fra en fremmed magt.

Man er gået videre ad den vej, der blev indledet i Bruxelles. I øjeblikket er vi i færd med at opbygge den kommandoorganisation, der efter fælles aftale mellem de deltagende lande skal samle forsvaret af Danmark og Norge under en fælles nordisk kommando, hvis chef er blevet den britiske admiral sir Patrick Brind. Også admiral Brind har allerede været her i Danmark og ført forhandlinger først og fremmest naturligvis med forsvarsministeren og de militære autoriteter. Han vil få sit hovedkvarter her i Norden for på den mest effektive måde at kunne koordinere de fælles dansk-norske forsvarsbestræbelser, til hvilke vi vil modtage effektiv støtte fra vore allierede, først og fremmest fra De Forenede Stater og Storbritannien. Dannelsen af denne kommandoorganisation vil ydermere bestyrke troen på, at det forsvar, som her opbygges, vil blive sat i stand til at løse de opgaver, der pålægges det.

Det vil i denne forbindelse være naturligt kort at omtale den ændring, som nylig er blevet gennemført i den nordatlantiske traktatorganisationens struktur, dels for i almindelighed at forenkle organisationen, dels for at tilpasse den til udviklingen

som følge af, at man nu er nået fra det rent planlæggende stadium til det aktivt skabende stadium.

Den oprindelige organisation var opbygget således, at det øverste organ var det nordatlantiske råd, der bestod af Atlantmagternes udenrigsministre. Herunder henhørte dels forsvarskomiteen, der bestod af forsvarsministrene, dels en komité, der var sammensat af de deltagende landes finansministre. Under forsvarskomiteen henhørte atter militærkomiteen, omfattende Atlantmagternes værnschefer, med et stående udvalg, i hvilket kun de tre stormagter var repræsenteret, og endvidere de regionale planlægningsgrupper og en lang række andre militære underorganer. Hertil kom, at der ikke mindst efter oprettelsen sidste år af det nordatlantiske stedfortræderråd var blevet dannet et stort antal udvalg og komiteer, der beskæftigede sig med de forskellige spørgsmål af økonomisk og finansiel karakter, som ganske naturligt er blevet inddraget under Atlantmagternes samarbejde.

Denne efterhånden ret komplicerede struktur er nu blevet forenklet i betydelig grad. Det nordatlantiske råd skal i fremtiden indbefatte også forsvarskomiteen og finansministrenes komité, således at rådet bliver traktatorganisationens eneste ministerorgan, et råd for regeringerne. Rådet skal fortsat være sammensat af kabinetsministre, således at regeringerne som hovedregel vil være repræsenteret af deres udenrigsministre, eventuelt sammen med forsvarsministre, eller af andre ministre, i særdeleshed af de ministre, der er ansvarlige for finansielle og økonomiske anliggender. For at deltagerantallet ved de enkelte møder ikke skal blive for stort, vil man søge at tilrettelægge dagsordenen således, at regeringerne ved de enkelte møder kan blive repræsenteret af så få ministre som muligt.

Med henblik på at rådet, der jo ikke er samlet til stadighed, effektivt skal kunne udføre sine opgaver som Atlantpagtorganisationens samlende og ledende faktor, er hver regering repræsenteret af en stedfortræder; disse udgør tilsammen det nordatlantiske stedfortræderråd, som er det nordatlantiske råds permanente arbejdsorgan. Stedfortræderrådet har sæde i London, og dets virksomhed er af den allerstørste betydning for løsningen af Atlantmagternes fælles opgave. Under mit ophold i London fornylig havde jeg lejlighed til at deltage i et møde i stedfortræderrådet og fremsætte en udtalelse om Danmarks